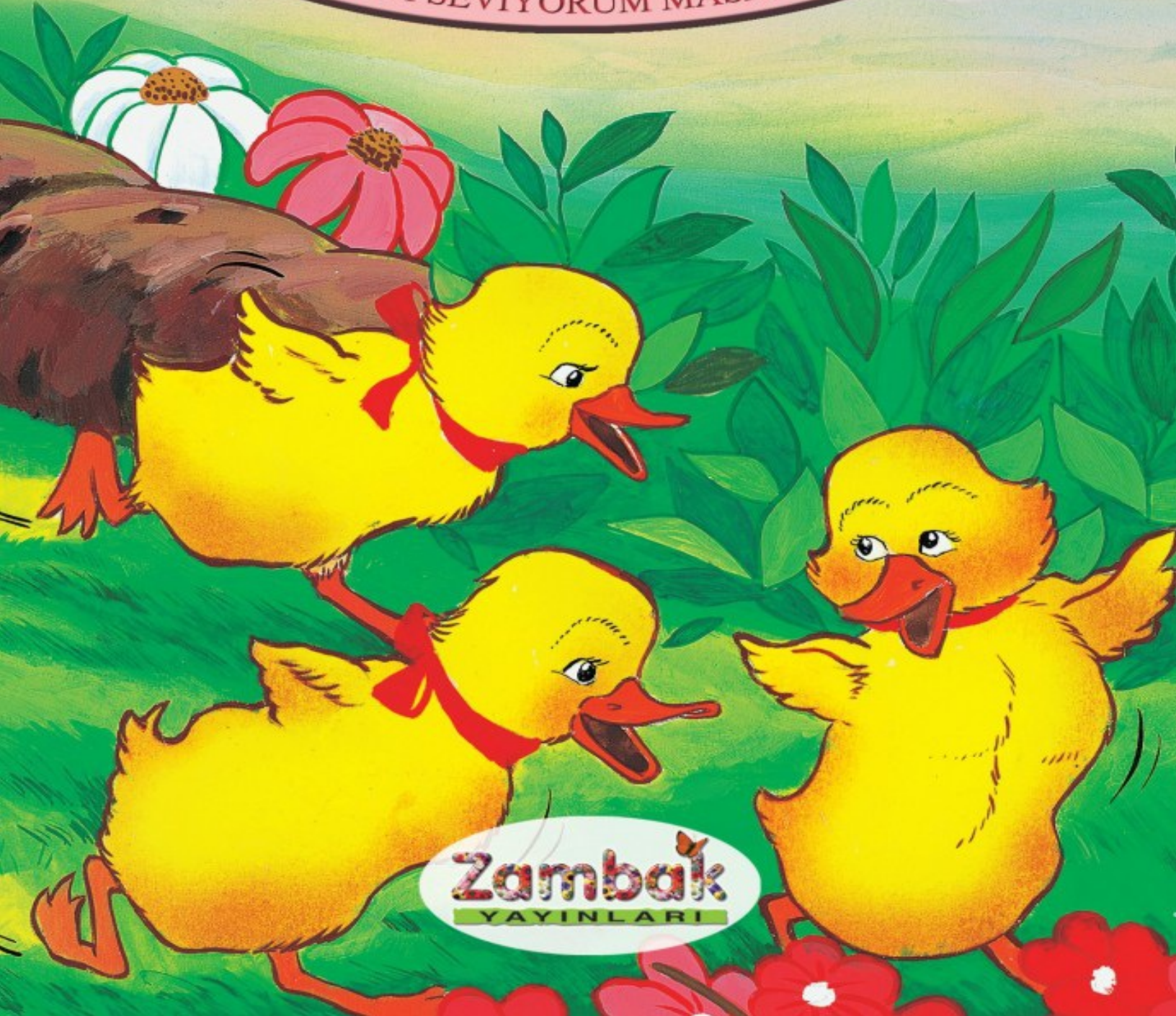

ÜÇ YARAMAZ

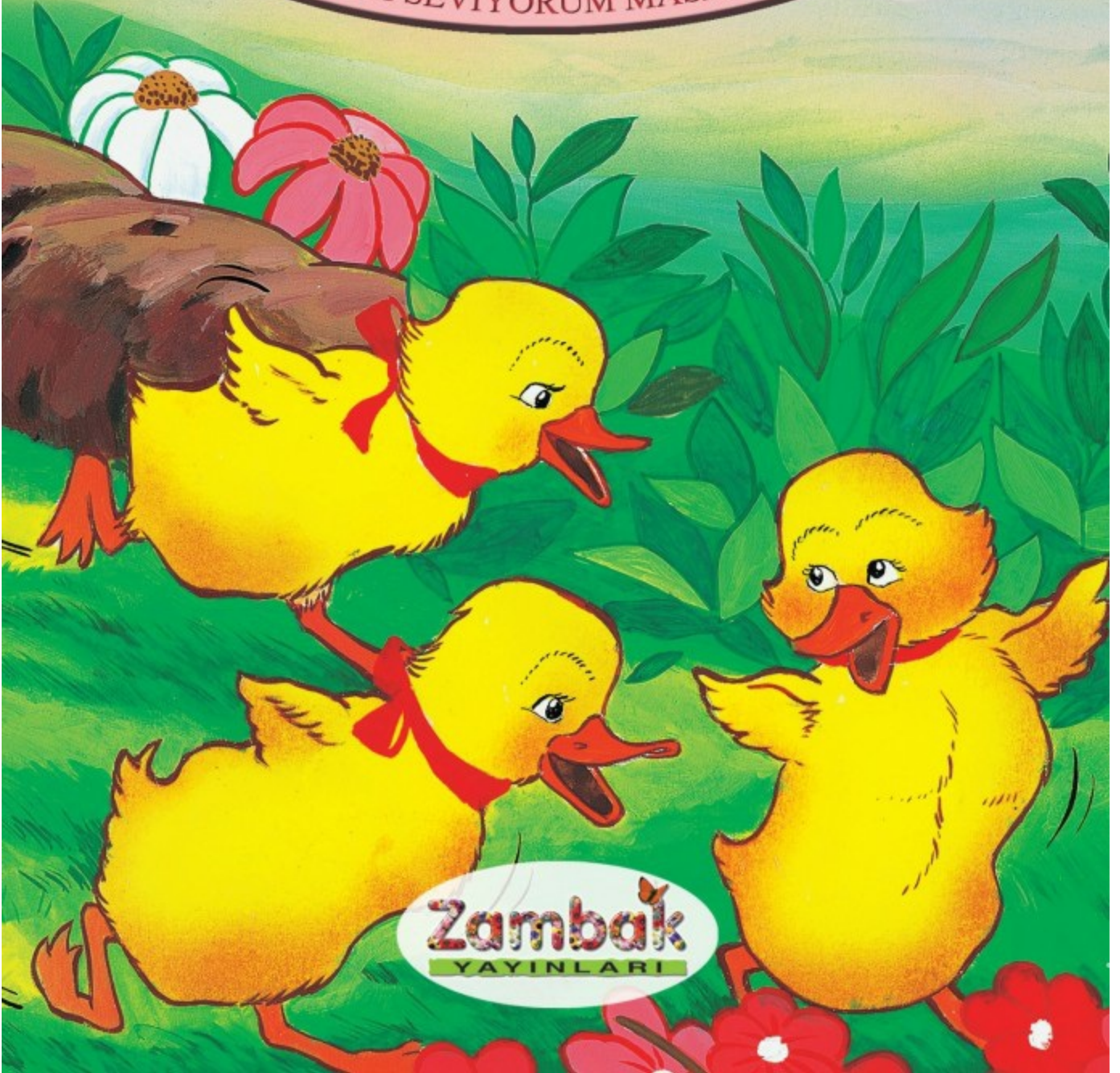
OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

ÜÇ YARAMAZ

OKUMAYI SEVİYORUM MASAL SERİSİ

Zambak
YAYINLARI

ÜÇ YARAMAZ

Hazırlayan
Osman KAPLAN

Zambak
YAYINLARI

ÜÇ YARAMAZ

Güneşli bir ilkbahar sabahıymış. Anne ördek, yumurtalarının üzerinde oturuyormuş. Heyecanla yavrularına kavuşacağı anı bekliyormuş.

Sonunda beş yavru ördek doğmuş. “Vak, vak, vak.” Bunlardan ikisi kız, üçü erkekmiş.

Yavru ördekler, hızlı bir şekilde büyümüşler. Üç hafta sonra anne ördek:

– Vak, vak! Artık sizler büyüdünüz. Dereye gidebilirsiniz. Hep birlikte yüzebilir, suda oynayabilirsiniz, demiş.

Küçük ördekler:

– Evet anne, yarın hep beraber, dereye gidebiliriz, demişler.

Ama sabahleyin, sadece iki kız kardeş gelmiş. Onlar, erkek kardeşlerini göremeyince çok şaşırılmışlar. Kız kardeşleri gören karatavuklar:

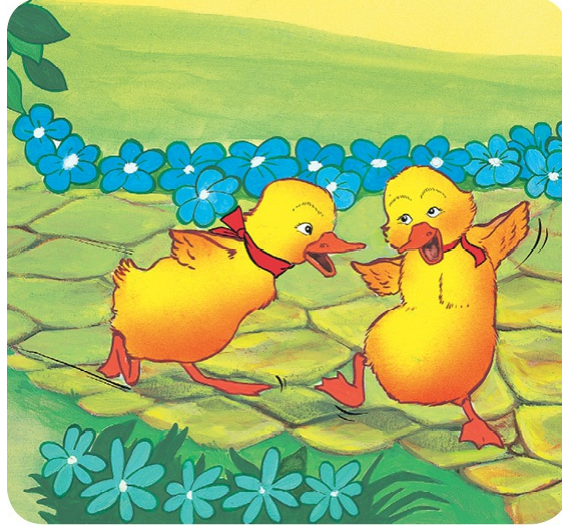
– Sizler niçin üzgünsünüz, diye sormuşlar.

Kız kardeşler:

– Erkek kardeşlerimizi kaybettik. Onları arıyoruz, demişler.

Karatavuklar:

– Biz erkek kardeşlerinizi gördük. Otların üzerinde yürüyorlardı. Dereye gitmek için sizi beklediler ama siz uyuyordunuz. Onlar da yürüyüşe çıktılar, demiş. Kız kardeşler üzülenek eve dönmüşler.

Erkek kardeşler, otların üzerinde neşeyle yürüyormüş. Yolda, üç kırmızı kurdele bulmuşlar. Kurdeleleri, boyunlarına bağlamışlar. Erkek yavrulardan biri:

– Bize bakın. Bizim kırmızı kurdelelerimiz var. Bizler kız kardeşlerimizden daha güzeliiz. Diğer tüm ördeklerden daha iyiyiz. Hadi gidelim ve kurdelelerimizi onlara gösterelim, demiş.

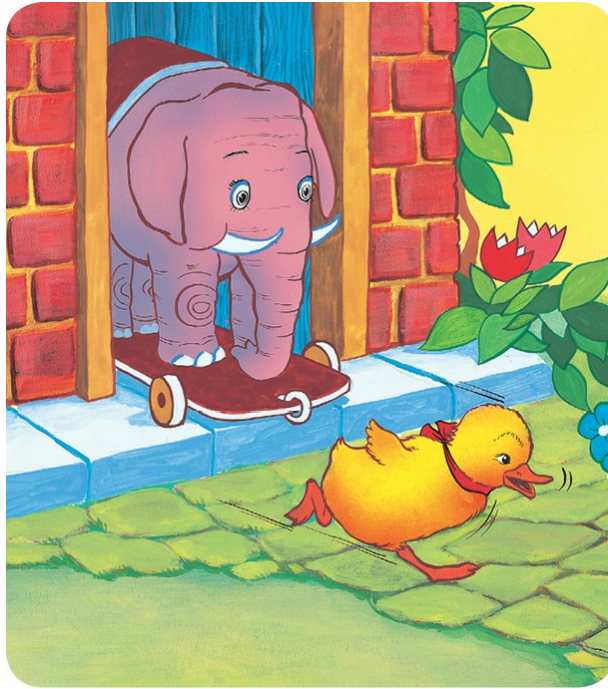
Diğerleri de “Evet doğru söylüyorsun.” demişler ve hep birlikte çiftlikten uzaklaşmışlar. Hepsi de kendileriyle gurur duyuyormuş.

Ördekler, neşeyle yürümüşler. “Vak, vak!” diye şarkılar söylemişler. Sonunda küçük bir eve gelmişler. Evin bahçesine girmişler.

Kendi kendilerine:

– Burada yeni bir arkadaş bulacağız, demişler.

Evin kapısının önünde oyuncak bir fil varmış. Ördekler, onu gördüklerinde:

– Aaa!... Bu nedir? Onun, uzun gri burnuna bakın. Dişleri ne kadar da büyük! Bizim çiftliğimizde onun gibi korkunç canavarlar yok. Hadi buradan gidelim, demişler.

Yavru ördekler, çok korkmuşlar ve hemen oradan uzaklaşmışlar.

Ormanın içine doğru kaçmışlar. Oradaki ağaçlar çok büyükmüş. Bir ağacın altında kocaman bir oyuk görmüşler. Oyuğun içinden bir çift göz, onları seyrediyormuş.
O, gri bir tavşanmış. Onun, burnu büyük değilmiş, keskin dişleri de yokmuş. “Hadi onunla konuşalım.” diyerek tavşana yaklaşmışlar.

Tam bu sırada burnunu ve uzun kulaklarını oynatan tavşandan korkmuşlar. “Vak!” diye çığlık atıp oradan kaçmışlar.
Bu defa çamurlu bir su birikintisinin yakınına gelmişler. Orada, oyuncak bir köpek varmış. Ördekler korkuyormuş ama yine de köpeğe doğru yaklaşıyorlarmış.
– Biz kendimize arkadaş arıyoruz. Birilerinin bizim yeni kurdelelerimizi görmesini istiyoruz,

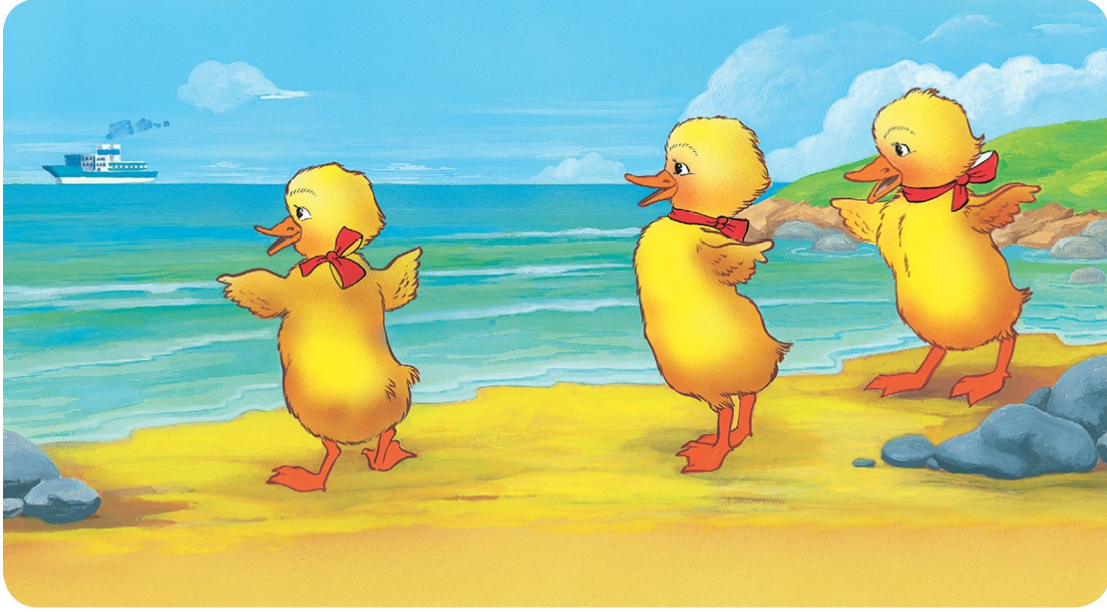
demişler.

En cesur ördek atlamış ve oyuncak köpeğin kafasına oturmuş.

– Hey! Korkmayın, bu canlı değil, demiş. En akıllı ördek:

– O, bizim kurdelelerimizi göremez ve bizimle yüremez, demiş. En küçük ördek:

– Haydi, hep birlikte yüzelim, demiş ve çamurlu su birikintisine atlamış.

Köpeğin kafasındaki ördek:

– Hey! Su çamurlu. Senin kurdelen kirlenecek, demiş.

Diğer ördek de suya atlamak üzereymiş.

– Ben kurdelemin kirlenmesini istemiyorum, diyerek atlamaktan vazgeçmiş.

En küçük ördek, su birikintisinden dışarı çıkmış.

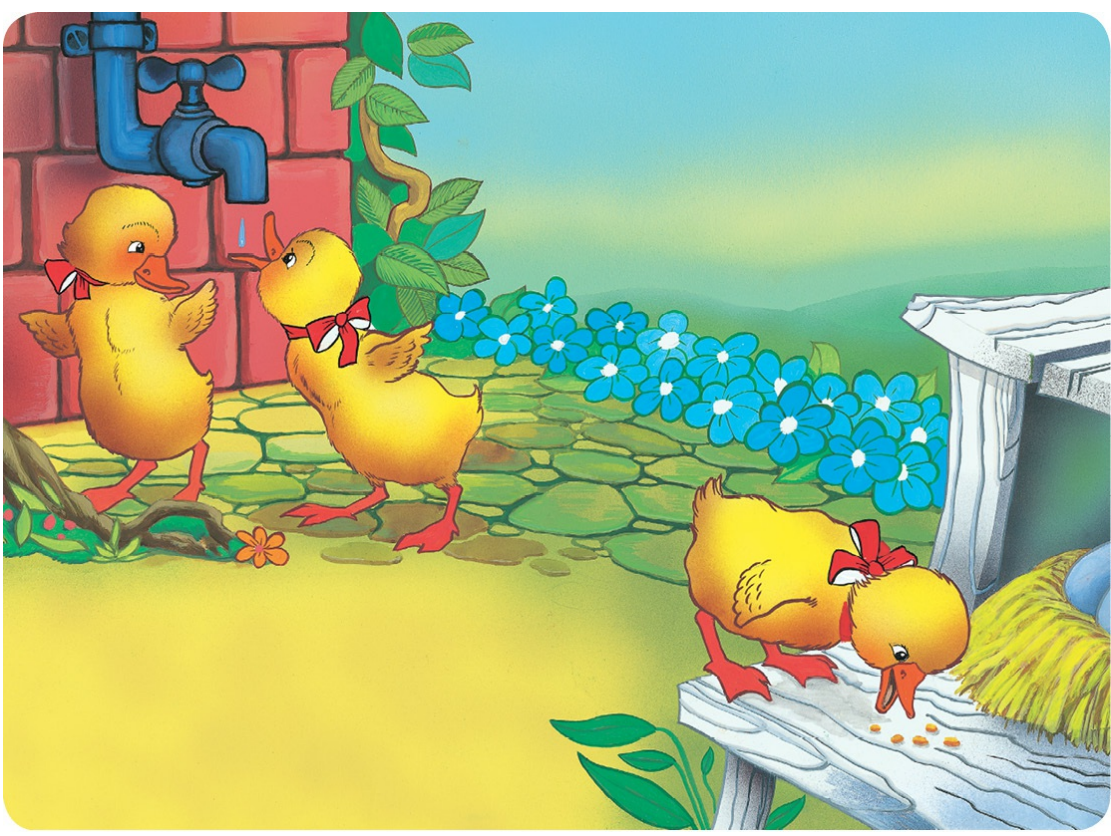
Üç kardeş:

– Kurdelelerimizi gösterebileceğimiz bir arkadaşı nerede bulabiliriz? Haydi aramaya devam edelim, diyerek oradan uzaklaşmışlar.

Çok geçmeden deniz kenarına gelmişler. Hepsi de çok susamış.

Üç kardeş, denizden su içmişler. Deniz suyu çok tuzluymuş. Sonra içtikleri suyu tükürmüşler.

Ördekler, çok acıkmış. Ama yiyecek hiçbir şey yokmuş.

Yavru ördekler, yeni arkadaşlar da bulamamışlar.

Hep birlikte eve dönmeye karar vermişler.

Onları uzun bir yolculuk bekliyormuş. Sonunda aç, susuz ve çok yorgun olarak çiftliğe geri dönmüşler.

Ördekler tavuk kümesinde, tahıl taneleri yemişler. Musluktan biraz su içmişler. En akıllı ördek:

“Bizler hiç de iyi şeyler yapmadık.” demiş.

Diğer ikisi de:

– Evet! Bizler, kimseye haber vermeden evden uzaklaştık, demiş.

En akıllı ördek:

– Bu acayip kurdeleler niçin bizim için çok önemli ki, diye sormuş.

En büyük ördek:

– Kurdeleler bizim için hiç önemli değil ama kız kardeşlerimiz önemli. Acaba kız kardeşlerimiz bizi affedecek mi, diye sormuş.

Diğer ikisi de:

– Haydi gidelim ve kız kardeşlerimizin bizi affedip affetmeyeceğini görelim, demişler.

Küçük karataavuklar, üç erkek kardeşin çiftliğe döndüğünü görmüşler. Hemen, kız kardeşlerin yanına uçmuşlar ve onlara haber vermişler.

Kız kardeşler, erkek kardeşlerinin geri döndüğünü duyunca çok sevinmişler. Ama onlara, çok kızmışlar. Çünkü, onları bütün gün beklemişler ve küçük bir küvette yüzmek zorunda kalmışlar.

Kız kardeşler, erkek kardeşlerini görünce gülmeye başlamışlar.

– Sizler, boyunlarınızdaki o kırmızı bez parçaları ile çok gülünç görünüyorsunuz. Hadi onları çıkarın, demişler.

Erkek ördekler, kurdeleleri boyunlarından çıkarmışlar. Hep birlikte:

– Lütfen bizi affedin! Bizler hatalı davrandık, demişler.

Sonra kız kardeşlerine, nerelere gittiklerini ve neler gördüklerini bir bir anlatmışlar. Kız kardeşler fiili, tavşanı ve köpeği duyunca çok ama çok gülmüşler.

En çok da en küçük ördeğin, çamurlu suda nasıl yüzdüğüne gülmüşler.

Kız kardeşler:

– Biz sizi affediyoruz. Neden affetmeyelim ki? Siz, bizim kardeşlerimizsiniz, demişler.

Sonra hep birlikte dereye gitmeye karar vermişler.

Vak, vak, vak! Ördekler dereye doğru yürürken şarkılar söylemişler. Teker teker suya atlamışlar. Annelerine söz verdikleri gibi hep birlikte yüzmüşler ve oynamışlar. Verdikleri sözleri tutmak, önemliymiş. Birlikte olmak, kardeşlerle oynamak çok eğlenceliymiş.

Vak, vak, vak!

CEVİZ KURDU

Bundan uzun zaman önce, çok uzak bir ülkede yaşlı bir kadın yaşarmış. Bu kadının iki oğlu varmış. Bu çocuklar ikizmiş.

İkizler çoğu zaman annelerine yardım etmezlermiş. Hem annelerine yardım etmezler hem de birbirleriyle kavga eder, annelerini üzerlermiş.

Akşam kavga, sabah kavga, ihtiyar anne bir gün iyice bunalmış:

– Allah ikinizi de ceviz içi gibi yere düşürsün de birbirinizi yeyin bitirin, deyivermiş.

İkizler:

– Galiba bu kez annemizi çok üzdük, deyip pişman olmuşlar. Ama beddua da bir kez ağızdan çıkmış artık.

Yaşlı kadın, ertesi gün ikizleri uyandırmaya gittiğinde bir de ne görsün? Çocukların yerinde yeller esiyor. Kadıncağz sağa bakmış, sola bakmış yok. Çaresiz, kırk gün kırk gece aramadık sormadık bir yer bırakmamış. Ama boşuna, çocukları bulamamış.

Tembel ikizler ise uyandıklarında, her yer karanlıkmiş. “Sabah olmadı galiba!” diyerek tekrar uyumuşlar. En sonunda iyice acıktıkları için uyanmışlar.

İkizler, bir cevizin içine hapsolmuşlar. Hem de ceviz kurdu olarak orada duruyorlarmış.

Bir süre sonra büyük bir gürültü duyup yuvarlandıklarını hissetmişler. Avazları çıktığı kadar:

– İmdat, can kurtaran yok mu? Anne, neredesin? Kurtar bizi, diye bağırılmışlar. Sonra yuvarlanma durmuş. Birbirlerine:

– Neden hâlâ gündüz olmadı? Neler oluyor böyle, biz neredeyiz, diye sormuşlar.

Konuşurken yüksek bir yerden düşmüşler. Yere düştüklerinde “Çaat!” diye bir ses duymuşlar.

Kafalarının, kollarının kırıldığını sanmışlar. Kendilerini şöyle bir yoklamışlar, kırık çıkık yokmuş.

Elleriyle yokladıkları yerlerde kıvrım kıvrım yollar varmış.

İkizlerden biri dokunduğu yeri farkında olmadan ısırılmış. Isırdığı şeyin tadı çok hoşuna gitmiş. Kardeşine de dokundukları yerlerin yenebildiğini söylemiş. Karınları doyana kadar dokundukları yeri yemişler. Buldukları yere çok az bir ışık gelmeye başlamış.

İkizler bu az ışıkta birbirlerini birazcık da olsa görebilmişler. Fakat birbirlerini görmeleriyle büyük bir çığlık atmaları bir olmuş. Çünkü karşılarında kendileri büyüklüğünde bir ceviz kurdu duruyormuş.

Biraz sakinleştikten sonra başlarına gelenlerin ne olabileceğini düşünmeye başlamışlar. Sonra annelerinin en son ettiği beddua akıllarını başlarına getirmiş. Çocuklar meğer ceviz kurdu olmuşlar. Annelerini çok üzdükleri için bu işlerin başlarına geldiğini anlamışlar. Sonra, biri:

- Bütün bunlar senin yüzünden başımıza geldi. Ben bunları hak etmiyordum, demiş. Diğer de:
  - Yok canım! Madem öyle, o zaman burada işin ne? Asıl ben senin yüzünden buradayım, demiş.
- Sonra annelerini ne kadar üzdüklerini anlamışlar. O anda ikizlerden biri:

- Ya bizi bir fare yerse! Ya bir sincabın akşam yemeği olursak, demiş. Gerçekten de bir fare, cevizi yuvasına götürüyormuş. Ama cevizin içinden sesler gelince fare korkmuş ve cevizi bırakıp kaçmış.

Yüksek bir yerden düştüklerinde ise bir sincap cevizi yuvasına götürüyormuş. Cevizden sesler gelince o da korkudan cevizi aşağı atmış. İşte o zaman ceviz yere vurunca kabuğu çatlamış. Cevizin içine ışık bu çatlaktan geliyormuş. Kabuğu kemirip çıkmayı düşünmüşler ama kabuk çok sert ve

kalınmış.

Çocuklar artık hayatlarını ceviz kurdu olarak sürdürmek zorundaymış. Annelerinin yaptığı sıcacık çorbaları, yumuşacık yataklarını çok özlemişler.

Bir gün ormanda bir avcı dolaşıyormuş. Meşe, gürgen, kestane ağaçlarının arasında bir ceviz ağacı olduğunu fark etmiş. “Acaba ceviz bulabilir miyim?” diyerek ağacın etrafında dolaşmaya başlamış. Dolaşırken de birçok ceviz toplamış.

Bir meşe ağacının kovuğunda gördüğü ceviz dikkatini çekmiş. “Galiba sincaplar bu cevizi burada

unutmuşlar. Demek ki bu ceviz de benim kismetimmiş.” deyip kovuktaki cevizi de almış. Meğer ikiz kardeşler bu cevizin içindeymiş.

Akşam, kulübesine gelen avcı, cevizleri doldurduğu torbasını yanına almış. Eline de bir kalın odun almış, cevizleri kırıp kırıp yiyormuş. Ceviz kurduna dönüşen ikizler kırılan cevizlerin gürültüsünü patırtısını duyuyormuş. Ne olup bittiğini merak ederlerken “Küüt, tırak!” sesiyle kendilerini avcının karşısında bulmuşlar.

İkisi birden avcının ağzına götürdüğü cevizin üzerinde değiller mi? O anda avazları çıktığı kadar bağırmaya başlamışlar.

Avcı duyduğu seslere bir anlam verememiş. Fakat bağırışmalar devam ediyormuş:

– Haayınır! Bizi yeme, biz ceviz değiliz. Biz de senin gibi bir insandık. Ne olur bizi yeme, diye sesler duyuyormuş.

Avcı: “Galiba bugün biraz fazla yorulduğum. Bu duyduğum sesler de neyin nesi?” diye düşünüyormuş. Bu sırada, yemek üzere olduğu cevizin üzerinde kıpırdayan kurtları görmüş. Görmüş ama gözlerine inanmamış. Kurtları biraz daha kendine yanaştırıp bir de bakmış ki duyduklarının hepsi gerçek. Adamcağız “Hoop!” diye düşüp bayılmış.

Düştüğü yer ateşe yakın olduğu için yüzü biraz fazlaca ısınınca ayılmış. Avcı:

– Anlatın bakalım, bu da neyin nesi böyle, demiş. İkizler de başlarından geçeni bir bir anlatmışlar.

Avcı, ikizleri sonuna kadar dinlemiş, evlerinin yerini öğrenmiş. Evleri ormanın öbür tarafındaymış.

Onları bir mendilin içine koyup annelerinin yanına götürmüş. Yaşlı kadın, çocuklarını görünce ceviz kurdu bile olsalar çok sevinmiş. Avcıya binlerce teşekkür etmiş.

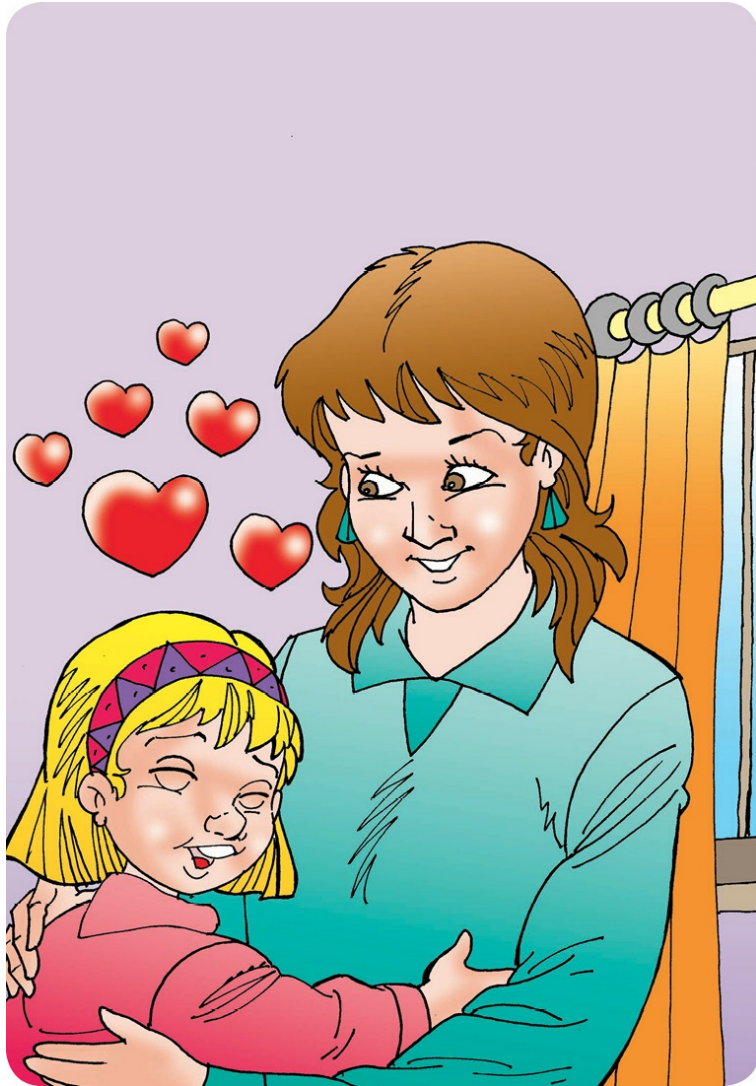
O gece bütün ev halkı tekrar bir araya geldikleri için çok sevinçliymiş. Yaşlı kadın sabaha kadar uyumayıp dua etmiş. İkiz kurtları sanki büyük çocuk gibi yataklarına yatırmış. O gece çocuklar da pişman olup bir daha annelerini üzmeyeceklerine söz vermişler.

Yaşlı kadın, sabah uyanığında kendisine kahvaltı hazırlamış olan ikizleri görünce çok mutlu olmuş. Çünkü çocuklar tekrar eski hâllerine dönmüş. İkizler de ömürleri boyunca bir daha annelerinin bir dediğini iki etmemişler.

Gökten üç ceviz düşmüş. Biri bu masalı yazana, biri okuyana, biri de annesini üzmeyen çocukların başına...

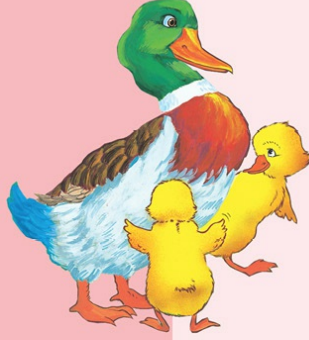

Okumayı Seviyorum Masal Serisi

1. Kralın Rüyası
2. Kralın Mektubu
3. Ballı Kaval
4. Terzi Sincaplar
5. Kral ve Bülbül
6. Sevgi Ağacı
7. Üç Yaramaz
8. Büyük Yarış

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Zambak
YAYINLARI

